

ničních podniků, nikoli — byť jen současně — zájmům veřejné bezpečnosti co do nedotknutelnosti cizího majetku, a neliší se po stránce té nikterak od činnosti zřízenců, jež ustanovuje po případě soukromý podnik za tím účelem, by dohlíželi uvnitř podniku na ostatní zřízence a chránili tím podnik proti jich případným nepoctivostem. Úředníky státních drah K-a a K-ka, obžalovanému nadřízené a úředníky aktivní kontroly, kteří zpronevěru obžalovaným spáchanou vyšetřili a zjistili, nelze pokládati z oněch úvah za vrchnost ve smyslu §u 187 tr. zák. Řídil-li se nalézací soud opačným názorem a nepřiznal-li nápravě škody účinku §u 187 tr. zák. z důvodu, že se o zpronevěře před touto nápravou škody dověděli oni zřízenci (úředníci) poškozeného podniku, spočívá odsuzující výrok na nesprávném použití zákona, pokud jde o otázku, zda je tu okolnost, pro kterou přestal souzený skutek býti trestným, i bylo jej z důvodu §u 281 čís. 9 písm. b) tr. ř. zrušiti. Podle skutkových zjištění napadeného rozsudku zpronevěřil obžalovaný celkem 2.328 Kč 65 h a nahradil dne 3. července 1926 2.180 Kč a po týdnu, tedy 10. července 1926 zbytek 148 Kč 65 h. Ježto pak trestní oznámení došlo k státnímu zastupitelství v Chebu až dne 28. července 1926, jsou takto zjištěny veškeré skutečnosti, naplňující důvod zániku trestnosti skutku pro účinnou lítost po rozumu §u 187 tr. zák., a bylo proto obžalovaného ihned podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby sprostiti.

Čís. 2727.

Všeobecným trestním ustanovením § 87 tr. zák. mají býti postižena ona neurčitá ohrožení tělesné neporušenosti lidí (cizího majetku ve větším rozsahu), která jsou způsobena jakýmkoli ze zlomyslnosti předsevzatým jednáním nepřímým, avšak úmyslně, při čemž se po subjektivní stránce nežádá zvláštní kvalifikovaný zlý úmysl, nýbrž stačí vědomí pachatelovo, že svou činností způsobuje ono nebezpečí; spadá sem úder do střechy jedoucího automobilu.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1927, Zm I 762/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 16. listopadu 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 87 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Stížnost uplatňuje zmatek podle §u 281 čís. 9 a) tr. ř. v tom směru, že prý obžalovaný si nemohl býti vědom možností nebezpečí pro život, zdraví a tělesnou bezpečnost lidí, ježto neměl kdy uvažovati, že prý mohl nejvýše tušiti možnost nepatrné škody na majetku, a že tu onoho nebezpečí ani nebylo. Stížnosti nelze přisvědčiti. Všeobecným trestním ustanovením §u 87 tr. zák. mají býti postižena ona neurčitá ohrožení tělesné neporušenosti lidí (pokud se týče cizího majetku ve větším rozsahu), která jsou způsobena jakýmkoli ze zlomyslnosti předsevzatým

jednáním nepřímou, avšak úmyslně, při čemž se po subjektivní stránce nežádá zvláštní kvalifikovaný zlý úmysl, nýbrž stačí vědomí pachatelovo, že svou činností způsobuje ono nebezpečí. Nálezací soud zjistil po subjektivní stránce, že, když řidič auta na vzdálenost asi 10 kroků na stěžovatele a jeho průvodce zahoukal, ustoupil stěžovatel poněkud stranou a vytrhnul vojínu z ruky motyku a vyvléknuv ji z ucha nůše rozebral se jí po automobilu, a s nadávkou: »Vy holoto zatracená, já vám tady dám jezdit,« udeřil vzadu auta do složené kožené střechy automobilu, že rána dopadla jen nejvýše půl metru od hlavy Augusty S-ové, sedící v automobilu, že však »bohudíky k zranění nedošlo.« Po subjektivní stránce zjistil soud, že obžalovaný jednal sice v jistém okamžitém rozrušení, přece však vědomě, a to ve smyslu své řečené vyhrůžky v úmyslu zlém, tudíž zlomyslně, ač jako člověk zralého věku mohl a musel si býti vědom, že s jeho činem jest spojena možnost, že některou z osob sedících v autu zasáhne a zraní, zejména když nemířil, nýbrž uhodil motykou jen nazdařbůh. Uznal-li nálezací soud na tomto zjištěném podkladě obžalovaného vinným zločinem veřejného násilí podle § 87 tr. zák., nemůže podle toho, co shora řečeno o náležitostech tohoto zločinu, obstáti tvrzení zmateční stížnosti, že byl výrokem tím porušen zákon, nebo že ho bylo nesprávně použito, pokud jde o otázku, zda je skutek obžalovanému za vinu kladený zločinem podle § 87 tr. zák. Tomu-li tak, dlužno označiti za bezdůvodnou i výtku uplatňovanou zmateční stížností s hlediska důvodu zmatečnosti podle č. 10 § 281 tr. ř. v ten rozum, že pro nedostatek zlého úmyslu, potřebného k skutkové podstatě zločinu podle § 87 tr. zák., by se prý mohlo jednati toliko o přestupek podle § 468 tr. zák., který ostatně nálezací soud výslovně vyloučil, nevzav za prokázáno, že obžalovaný měl úmysl, poškoditi automobil, tedy cizí majetek. Pokud posléze zmateční stížnost uplatňuje důvod zmatečnosti podle § 281 č. 9 b) tr. ř., tvrdíc, že stěžovatel, nemaje ani tušení, že by mohl polní cestou, kudy nikdy automobily nejezdí, jeti automobil, a zpozorovav jej teprve v posledním okamžiku, byl hrozícím mu nebezpečím tak vyděšen, že jako v nesmyslné obraně proti tomuto nebezpečí v nepřičetnosti se bránil úderem do ohrožujícího jej automobilu, že tedy čin spáchal v okamžiku zatemnění mysli, — není provedena po zákonu, brojíc svým tvrzením nepřípustným způsobem proti zjištění nálezacího soudu, že stěžovatel sice jednal v jistém okamžitém rozrušení, přece však docela vědomě, a to ve smyslu své vyhrůžky ve zlém úmyslu. Bylo proto zmateční stížnost obžalovaného jednak jako bezdůvodnou, jednak jako po zákonu neprovedenou zavrhnouti.

Čís. 2728.

Aby bylo vyhověno předpisu § 270 č. 5 tr. ř. a uvarováno se výtky neúplnosti rozhodovacích důvodů (nedostatek důvodů) ve smyslu č. 5 § 281 tr. ř., není nezbytně zapotřebí, by v rozhodovacích důvodech bylo zvlášť a podrobně uvažováno o každém jednotlivém průvodním prostředku, pokud se týče o každé jednotlivé skutečnosti, zjištěné rozsudkem, nýbrž stačí, má-li dotýčný rozsudkový závěr dostatečnou oporu v souhrnu výsledků hlavního přelíčení.